

gelse, en nyorientering af den aktive multilateralisme og en ny rolle for NGO-bistanden.

Lad mig begynde med partnerskabstanken. At fokusere på partnerskab som det gennemgående og nødvendige grundlag for udvikling af samarbejde er ikke nyt, heller ikke for dansk bistand. Det har imidlertid ofte været vanskeligt at gennemføre i praksis. Målsætningen er, at dansk udviklingssamarbejde fremover skal baseres på en langt mere konkret og gensidig accepteret forståelse af, hvad et partnerskab indebærer. Det fordrer en grundig dialog om bistandssamarbejdet, som sikrer, at der er fælles forståelse af mål og virkemidler. Frem for alt må der være tillid, åbenhed og respekt for såvel de gensidige forpligtelser som de forskellige udgangspunkter, både når det gælder værdigrundlag og ressourcer.

Målet er at bidrage til udviklingslandenes evne til selv at iværksætte og fastholde udviklingsprocessen. Landene har meget forskellige forudsætninger. Det må være klart, hvem der er de centrale partnere. Danmark lægger vægt på, at samarbejdslandene selv giver høj prioritet til fattigdomsbekæmpelse, til en demokratisk samfundsudvikling og fører en fornuftig økonomisk politik.

Lever partnerlandet op til forventningerne, vil samarbejdet blive udbygget, og ansvaret for bistandsmidlerne vil gradvis blive overdraget. Der vil altså blive tale om en mere selektiv politik, hvor succeser eller svigt kan lede til større omfordeling af midlerne mellem landene.

En konsekvent gennemførelse af partnerskabet vil også indebære, at vi fra dansk side må være indstillet på at tilpasse os partnerens nationale processer. Vi må være rede til at give tingene den tid, der er nødvendig for at udvikle ejerskab og kapacitet til at gennemføre de aftalte aktiviteter.

Fattigdomsbekæmpelsen fastholdes som sagt som den overordnede målsætning for dansk udviklingspolitik. For at bekæmpe fattigdom må der skabes vækst, en vækst, der giver beskæftigelse og indkomst til de fattige. En sådan vækst skabes i dag kun ved et samspil mellem den offentlige og private sektor. Det private erhvervsliv må nødvendigvis være lokomotivet for vækst i beskæftigelse og produktivitet.

I analysedokumentet præsenteres nye bud på, hvordan dansk bistand kan medvirke til at støtte erhvervslivet i udviklingslandene uden at komme ind i konkurrenceforvriddning og favorisering af enkelte firmaer frem for andre. Vi

har i processen haft en meget frugtbar dialog med erhvervslivet, myndigheder og NGO'er både i programsamarbejdslandene og herhjemme.

Udviklingsprocessen møder mange udfordringer. Blandt de største er HIV- og aids-epidemien, som har fået et katastrofalt omfang især i Afrika. De problemer, som sygdommens hærgen medfører, kan synes uløselige. Men der kan gøres noget, især for de nye generationer. Dansk bistand kan gøre en forskel, når det gælder forebyggelse, og når det gælder at modvirke epidemiens konsekvenser for børn og unge. Det er vigtigt, at indsatsen ikke alene finder sted inden for sundhedssektoren, men at der sættes ind på tværs af sektorer. Indsatsen mod HIV og aids er en nødvendig forudsætning for udviklingspolitiske fremskridt på længere sigt.

Der må også sættes ind med forebyggende arbejde i de lande, hvor aidstruslen endnu ikke har fået epidemisk karakter. HIV og aids er et eksempel på den type global udfordring, der kræver en fælles international indsats gennem velfungerende globale organisationer.

En anden strategisk prioritering i arbejdet med den nye strategi er forebyggelse og bilægelse af væbnede konflikter. Voldelige konflikter som dem, jeg nævnte indledningsvis, afføder ikke alene kolossale menneskelige, sociale og økonomiske omkostninger, men forhindrer også landenes fortsatte bestræbelser på at opnå politisk, økonomisk og social udvikling.

De fleste voldelige konflikter i verden i dag er interne og foregår i udviklingslandene. Støtte til udviklingslandenes opbygning af egen kapacitet og ressourcer til at håndtere konflikter gennem udvikling af institutioner og mekanismer udgør derfor et stadig mere centralt punkt på den internationale udviklingspolitiske dagsorden.

Danmark har på dette område i løbet af 1990'erne indhøstet nye erfaringer med nye typer af aktiviteter som f.eks. støtte til opbygning af regional kapacitet til at gennemføre fredsbevarende operationer og til mekanismer til fredelig konfliktløsning.

Det er vigtigt, at ulandsrammen fremover anvendes mere målrettet, aktivt og fleksibelt på dette område, igen et område, hvor en dansk indsats ikke kan stå alene. FN må nødvendigvis stå centralt, men EU kunne gøre langt mere end i dag, især i Afrika. Det vil Danmark arbejde for, og jeg har med glæde noteret mig en positiv respons fra såvel Kommissionen som den